

Vabatahtlikult õnnelik

Püüan lõpuks, pea kolm kuud pärast Portugali saabumist, härjal sarvist haarata ning blogisse oma senised elamused kirja panna. Neile, kes minu vabatahtlikuks hakkamise telgitagustega veel kursis pole, paar sõna ka sissejuhatuseks.

Juba oma gümnaasiumiaastatel tabasin end aeg-ajalt mõttelt, et küll oleks põnev mõnda aega võõral maal ja tundmatus kultuuris elada ning töötada. Võimalus oma tegevusega kellelegi ka head teha muutis selle idee minu jaoks veelgi südamelähedasemaks. Mullu gümnaasiumi lõpetamise aegu jõudis minu kõrvu kuuldus, et 2011. aasta on kuulutatud Euroopa vabatahtliku tegevuse aastaks. Võtsin seda kui head märki ning asusin tegutsema. Oma kodulinnast leidsin kiiresti toreda noorteorganisatsiooni, kus mind nõuga aidati ja millest sai mind lähetav organisatsioon. Koos leidsime noortekeskuse Portugalis, mis mulle meeldis. Peagi selgus, et ka mina olen sinna väga oodatud. Nii juhtuski, et kevade hakul, kui Portugali rannikut juba soe päike küttis, seisin mina, suur seljakott turjal, silmitsi poole aasta pikkuse seikluse ning elu esimese töökohaga.

Asusin elama koos eri rahvustest noortega meie noortekeskuse lähedal asuvasse korterisse. Juba teisest päevast haarati mind usinalt keskuse töösse. Tegeleme ümbruskonnas elavate noortega. Püüame neile välja pakkuda põnevaid sportlikke ja arendavaid ajaviitevõimalusi. Tööd on keskuses alati palju, sellepärast polegi ma varem kirjutamiseni jõudnud. Kogu oma vaba aja veedan ütle mata lõbusalt teiste korterikaaslastega. Teeme ühiseid väljasõite, käime rannas, valmistame maitsvaid õhtusööke, teeme sporti ja lobiseme hiliste õhtutundideni. Olen õppinud olema iseseisev ja räägin juba üksjagu portugali keelt. Kõige paremad õpetajad on mulle meie noortekeskuses käivad lapsed. Vastutasuks soovivad nad õppida lihtsamaid fraase eesti keeles. Korteri jagamine erineva taustaga inimestega on vahetevahel paras katsumus. Mõnikord avastan, et mu söök on külmkapist ära söödud või et keegi pole vaevunud juba mitu päeva nõusid pesema. Üheskoos veedetud aeg, põnevad jutuajamised ja naerdud naljad kaaluvad aga kõik selle kuhjaga üles!

Alguses tundus kuus kuud kohutavalt pikk aeg kodust ning lähedastest eemalolekuks. Täna mõtlen aga kurbusega peatsele lahkumisele. Teised vabatahtlikud ja noortekeskuse lapsed on mulle lähedasteks sõpradeks ning isegi omamoodi perekonnaks saanud.